

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 27-11-2019
Enhed: JURPSYK
Sagsbeh.: DEPNFF
Sagsnr.: 1909504
Dok. nr.: 1026905

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 30. oktober 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 147 (Alm. del) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Trine Torp (SF).

Spørgsmål nr. 147:

”Vil ministeren svare på, om bestemmelsen i psykiatrilovens § 36, stk. 2, om, at patienten og patientrådgiveren har ret til mundtligt at forelægge sagen for det psykiatriske klagenævn, må forstås således, at alle mødedeltagerne skal være samlet i det samme lokale og derfor ikke kan foregå via tele- eller telefoniske møder?”

Svar:

Det fremgår af psykiatrilovens § 36, stk. 2, at patienten og patientrådgiveren har ret til mundtligt at forelægge sagen for Det Psykiatriske Patientklagenævn.

Af bemærkningerne til lovforslaget fra 1988, som dannede grundlag for psykiatrilovens § 36, stk. 2, fremgår det endvidere, at overlægen og eventuelt tillige andre repræsentanter for sygehusmyndigheden har ret til at *overvære og deltage* i forhandlingerne i patientklagenævnet.

Det er Sundheds- og Ældreministeriets vurdering, at det egentlige hensyn med at vælge afdelingen som nævnets mødested var at sikre patienten en bedre mulighed for at deltage i klagenævnets møde, blive hørt i sagen og mundtligt tilkendegive sine synspunkter, ligesom sygehusmyndigheden også skulle have mulighed for at kunne deltage. Formålet med at placere møderne på afdelingen var således ikke i sig selv at sikre klagenævnets mødested, men i stedet bruge afdelingens nærhed til patienten som et middel til at imødekomme ønsket om patientdeltagelse og mundtlighed.

Det er Sundheds- og Ældreministeriets vurdering, at disse væsentlige hensyn vil fortsat blive imødekommet ved anvendelse af video- eller telemøder, da patienten fortsat vil møde på afdelingen og mundtligt tilkendegive sine synspunkter.

Det bemærkes endvidere, at anvendelsen af videoløsninger næppe har været en del af overvejelserne, da lovforslaget blev fremsat i 1988, men at den samfundsmæssige og teknologiske udvikling samt den generelle digitalisering af det offentlige over de seneste 30 år, understøtter en dynamisk fortolkning af bestemmelsens bemærkninger, der muliggør video- og teleløsninger.

Med venlig hilsen

Magnus Heunicke / Nina Fjord Fromberg